

μεταφερόμενη και μεταβαλλόμενη κατοικία_

διπλωματική εργασία_

τερέζα γαλάτουλα_

transportable and transformable housing unit_

diploma project_

επιβλέποντες_

γιώργος παρμενίδης

σταύρος σταυρίδης

σύμβουλος_

δημήτρης παπαλεξόπουλος

Η έρευνα επάνω σε θέματα που αφορούν τόσο στην κινητικότητα των ανθρώπων όσο και των σύγχρονων σχεδιαστικών δομών, έχει ενταθεί τα τελευταία χρόνια, τροφοδοτώντας ένα μεγάλο μέρος των επιστημών και των εφαρμοσμένων τεχνολογιών και αναζητώντας λύσεις οι οποίες θα επιτρέψουν στο χώρο να προσαρμόζεται στις ανθρώπινες ανάγκες και να μετασχηματίζεται μαζί με αυτές. Μέσα από τη δική μου έρευνα, στα πλαίσια της διάλεξής μου, με τίτλο «**ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ**», μελετήθηκαν οι κοινωνικές, ιδεολογικές και σχεδιαστικές παράμετροι της κινητής αρχιτεκτονικής και οι σχέσεις αλληλεπίδρασης-διάδρασης που αναπτύσσονται κάθε φορά ανάμεσα σε δομή και χρήστη.

Η “ιδέα” δεν είναι νέα και είναι περίεργο αν όχι ύποπτο που εμφανίζεται ως τέτοια¹.

Από τα μέσα του 19ου αιώνα μέχρι το 1914, έχουν κάνει την εμφάνισή τους στην Ευρώπη, όλα εκείνα τα κινήματα ή καλλιτεχνικά ρεύματα, τα οποία στεγάζονται κάτω από τον μάλλον απροσδιόριστο όρο «μοντερνισμός». Η ρήξη της ελίτ των καλλιτεχνών - διανοουμένων με την παράδοση, μοιάζει να «προβλέπει» την κατάρρευση της φιλελεύθερης αστικής κοινωνίας μίας Ευρώπης.

1. Η μανία για αισθητικές / καλλιτεχνικές καινοτομίες, για εξύμνηση του δήθεν εναλλακτικού, μοντέρνου (trendy) και για μια καταλυτική απαλλαγή από κάθε σκιά παρελθόντος, ενώ αποτέλεσε ένα τηλεβόα προπαγάνδας για τα πρωτοποριακά κινήματα, εύκολα επαναφομοιώθηκε από μια κοινωνική οργάνωση σε κατάσταση κρίσης και χρησιμοποιήθηκε από αυτήν προκειμένου να καλλωπιστεί το γερασμένο της πρόσωπο και να συκοφαντηθεί κάθε φωνή αλήθειας που έφτανε από το παρελθόν.

Σήμερα, οι μορφικές επινοήσεις του Φουτουρισμού χρησιμοποιούνται έως κορεσμού από τους αδηφάγους μηχανισμούς της αρχιτεκτονικής. Η Ντανταιοτική εφόρμηση εναντίον της τέχνης εγκολπώνεται μανιωδώς από το σύστημα και παρουσιάζεται με μια προοπτική αντίθετη ακριβώς από εκείνη που στάθηκε η γενεσιουργός αιτία τους.

Από τα θραύσματα αυτών των κινήματων, η εξουσία συνθέτει ένα αποκρουστικό σύμφυρμα, ένα εμπορευματικό συνοθήλευμα, αφού βεβαίως φροντίζει προηγουμένως να αμβλύνει τις επικίνδυνες αιχμές τους.

Πρώτους απ' όλους συναντούμε τους Φουτουριστές, των οποίων η σημαντικότερη αρχιτεκτονική πρόταση ήταν, η προπαγάνδισή μιας ρηξικέλευθης άρνησης του αιώνιου κτίσματος και τολμηρής εμπιστοσύνης στην οικοδόμηση εφήμερων κατοικιών και πόλεων, που με τις ευεργετικές κατεδαφίσεις και ανοικοδομήσεις θα εκφράζουν συνεχώς τις καινούργιες ψυχικές καταστάσεις των ανθρώπων.

Διαβάζουμε συγκεκριμένα (Ιβάν Στεγκλόφ): «...δεν θα δειωνίσουμε του μηχανικούς πολιτισμούς και την ψυχρή αρχιτεκτονική, που τελικά οδηγούν στις πληκτικές διασκεδάσεις. Θέλουμε να εφεύρουμε καινούργια κινούμενα περιβάλλοντα. Η τεχνολογία επιτρέπει την αδιάκοπη επαφή του ατόμου με την κοσμική πραγματικότητα καταργώντας τις δυσάρεστες επιπτώσεις της. Το γυάλινο ταβάνι μας αφήνει να βλέπουμε τ' αστέρια και τη βροχή. Το σπίτι κινείται σαν ηλιοτρόπιο. Οι κινούμενοι τοίχοι του αφήνουν τα φυσικά στοιχεία να εισβάλουν στη ζωή. Σπίτια χτισμένα πάνω σε ράγες, το πρωί κατεβαίνουν στη θάλασσα για να ξαναγυρίσουν το βράδυ στο δάσος».

Κονστάντ: «Οι μελλοντικές ταρατσες θα πρέπει να σχηματίζουν έναν υπαίθριο χώρο, που θα επεκτείνεται σε όλη την επιφάνεια της πόλης και που θα αποτελείται από αθλητικά γήπεδα, πεδία προσγείωσης ελικοπτέρων καθώς και να χρησιμεύει για την διατήρηση της βλάστησης. Θα υπάρχουν παντού προσβάσεις στις ταρατσες, με σκάλες και ανελκυστήρες. Οι διάφοροι όροφοι θα διαιρούνται σε γειτονικούς και συγκοινωνούντες, κλιματιζόμενους τεχνικά, και θα προσφέρουν την δυνατότητα να δημιουργηθεί μια απεριόριστη ποικιλία ατμοσφαιρών που θα διευκολύνει την πειραματική περιπλάνηση των κατοίκων και τις τυχαίες συναντήσεις τους».

Τα σκιρτήματα των οπτασιών του Ιβάν Στεγκλόφ και του Κονστάντ, θυμίζουν τις δυναμικές προσπάθειες του Σαντ' Ελία να προπαγανδίσουν την ιδέα νέων οικισμάτων, προορισμένων αποκλειστικά στο να εκδιπλώσουν όλες τις πτυχές της ανθρώπινης δημιουργικότητας.

Οι μελέτες πάνω στην κινητή αρχιτεκτονική επιχειρούν να κατανοήσουν και να αναπτύξουν τη δυναμική της νέας αστικής πραγματικότητας, επεξεργάζονται τους διαφορετικούς χώρους που συνυπάρχουν και εναλλάσσονται στον ίδιο τόπο. Θεωρώντας ότι ο τρόπος ζωής μας αλλάζει σύμφωνα με τις νέες ανάγκες που δημιουργούνται - κατά κύριο λόγο από κοινωνικοοικονομικούς παράγοντες - είναι εύλογο να εξελίσσονται παράλληλα, και σε άμεση σχέση με αυτές, τα πρότυπα εγκατοίκησης, χρήσης και οικειοποίησης ενός χώρου. Ο ίδιος χώρος πλέον καλείται να απορροφήσει πολλαπλές λειτουργίες που η κάθε μία προϋποθέτει νέες χωρικές παραμέτρους.

Έτσι, κατά καιρούς εκφράζονται νέες ιδέες, τόσο σχεδιαστικές, όσο και κοινωνικές, ως πιθανή απάντηση στα ερωτήματα των καιρών. Εδώ αξίζει ίσως να αναφέρουμε ότι οι προθέσεις δεν είναι πάντα αγνές και πρέπει να διακρίνουμε σε πολλές περιπτώσεις, την αγαστή συνεργασία της πρωτοπορίας με αμιγώς οικονομικά συμφέροντα και σε κοινά παιχνίδια «διαμόρφωσης» νέων μορφών κατοίκησης. Και αυτή η διαπίστωση δεν συγκαλύπτει κάποιο είδος κυνισμού. Αντίθετα, απόλυτα κυνικά είναι τα ιδεολογήματα νέων προτύπων κατοίκησης και της νέας αστικής κουλτούρας που αποβλέπουν σε μια νέα γκάμα πελατών εναλλακτικής κατοικίας.

Ο χώρος οφείλει να είναι ελαστικός, όπως και ο άνθρωπος και τα χαρακτηριστικά του να μπορούν να αλλάζουν σύμφωνα με τις ανάγκες και το ρόλο που καλείται να διαδραματίσει.

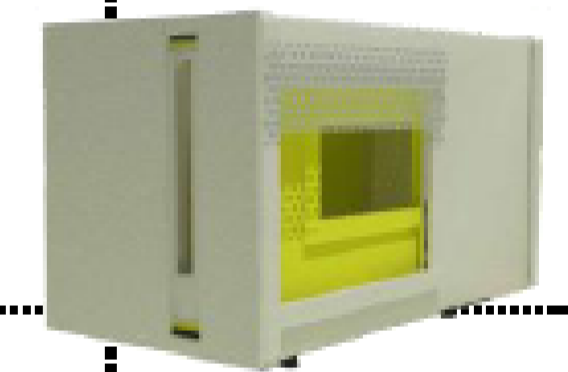
Καθώς η πρόθεση των αρχιτεκτόνων παραμένει συνεπής παρέχοντας καταφύγιο από τα φυσικά στοιχεία και ενότητα μεταξύ των κατοίκων των πόλεων, οι κινητές και φορητές δομές - εισάγονται στο νέο παγκόσμιο καπιταλιστικό περιβάλλον απαντώντας κυρίως στην ευελιξία του μετακινούμενου ανώτερου στελεχιακού δυναμικού των επιχειρήσεων (με πάμπολα παραδείγματα στις Η.Π.Α. και Ιαπωνία) - προαναγγέλλουν την

αυγή μιας εποχής νέου νομαδισμού. Και εδώ ακριβώς είναι το “στοίχημα” της δουλειάς μου: να γίνει η διάκριση της επιβαλλόμενης ευελιξίας του τρόπου ζωής μας στην υπηρεσία μια συνθλιπτικής καπιταλιστικής πραγματικότητας και να μπορέσουμε να απεμπλακούμε από την “ιδέα” αυτή μετατρέποντας την σε μια στάση ζωής με διαφορετικές και αντίθετες από τις σχεδιασμένες προσλαμβάνουσες που θα απαντούν σε αιτήματα καθημερινής πραγμάτωσης του εαυτού μας. Η ευελιξία και η ελευθεριότητα που πρέπει να χαρακτηρίζουν μια κατοικία θα προκύψουν σαν κοινωνική κατάκτηση μέσω της χειραφέτησης του ατόμου σε μια κοινωνία που θα δεν θα χαρακτηρίζεται από εσωστρέφεια και ατομικισμό. Πρέπει να αποτιναχθεί η φτωχή έκφραση της αστικής ευτυχίας εισάγοντας την προδιάθεση για άμεση επικοινωνία και για παιχνίδι. Πώς θα μπορούσε λοιπόν, να σχεδιαστεί μια προσωρινή, μινιμαλιστική κατοικία, για να εξυπηρετήσει εκείνους τους ανθρώπους ενός νομαδικού τρόπου ζωής, που επιδιώκουν την άμεση έκφραση της δράσης, της τοπικότητας και ταυτότητας, τη συνάντηση μέσα από τη καθημερινή πρακτική και πού ακριβώς θα μπορούσαν να «χτιστούν» τέτοιου είδους προσωρινές κατοικίες;

Προτείνω το **Micro _ glocal house**

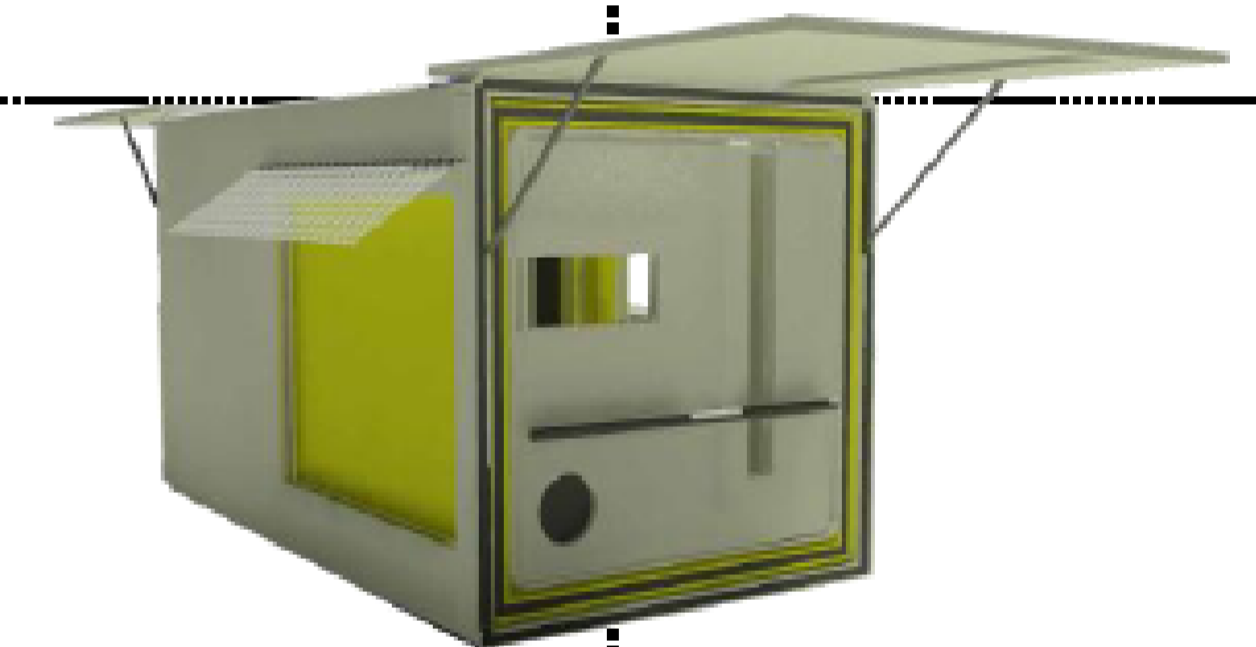
m_gh

Το **micro_glocal house** αναπαριστά την διείσδυση του **local _τοπικό** στο **global _παγκόσμιο**. Προτείνει ένα είδος ενεργούς κίνησης, που προσπαθώντας να μεταφράσει τη σημασία του χρόνου μέσα στο χώρο, εκλαμβάνεται ως το κατώφλι για έναν νέο τρόπο προσέγγισης της πόλης και μιας νέας διαδικασίας στην πράξη του «κατοικώ». Το **m_gh** αναπαριστά αυτή τη δράση ως μια πρωταρχική παράμετρο του αστικού τοπίου · το τεστάρει, πειραματίζεται με αυτό και το θέτει πριν από κάθε άλλη διαμαρτυρία της ανθρώπινης παρουσίας. Το **m_gh** μπερδεύει τους κώδικες, ανακατεύει παροδικά και μεταφράζει ελεύθερα τις παραδοσιακές ιδέες του πώς συνίσταται ο δημόσιος και ο ιδιωτικός χώρος. Αναπτύσσεται σε μέρη χωρίς χωρικές ποιότητες, μέρη εγκαταλελειμμένα από την πόλη που δεν είναι αποδεκτά ή που συχνά απλά αγνοούνται. Καθιστά συγκεκριμένες σύνθετες και ασυνήθιστες πραγματικότητες ορατές που είναι πάντα παρούσες σε κάθε αστική εικόνα. Το **m_gh** διεισδύει σε διαφορετικά επίπεδα της πραγματικότητας, αναζητά την πόλη και την παρούσα στιγμή της, καταλαμβάνοντάς την, εισβάλλοντας σ' αυτήν, την ξαναδιαβάζει και την γυρνάει άνω-κάτω. Το **m_gh** αποθηκεύει και ανατροφοδοτεί την κίνηση, το ταξίδι του σύγχρονου, εποχούμενου νομά. Προορίζεται αποκλειστικά στο να εκδιπλωθούν όλες οι πτυχές της ανθρώπινης δημιουργικότητας και να πολλαπλασιάσει τις παιγνιακές τάσεις που είναι αναπόσπαστα στοιχεία της ψυχονοητικής ιδιοσυστάσιας.

Πού έγκειται η κινητικότητα του Micro Glocal House;

Η κινητικότητα της κατοικίας αυτής, δηλαδή η ικανότητα της να μετακινείται, να μεταφέρεται, να μετακομίζεται, αφορά τόσο στην αλλαγή της θέσης της από μια παλιά σε μία νέα, όσο και στην ευελιξία και τη μεταβλητότητα της ίδιας της γεωμετρίας. Για να προωθηθεί η απλή και αυθόρμητη μετακίνηση, το βάρος και ο όγκος της μονάδας υπολογίζονται τέτοια ώστε να επιτρέπουν μεταφορά τόσο από αέρα μέσω φορητού ελικοπτέρου, όσο και από εδάφους μέσω γερανού κατασκευών. Θα παρέχεται όμως και η δυνατότητα επί τόπου συναρμολόγησης στο επιθυμητό σημείο εγκατάστασης από τα επιμέρους κομμάτια που θα μεταφέρονται μέσα σε container. Όλα τα σενάρια είναι δυνατά. Επιπλέον ο σχεδιασμός της μονάδας προβλέπεται τέτοιος ώστε να παρέχεται στον χρήστη η εύκολη, ευέλικτη και αυθόρμητη αλλαγή της γεωμετρίας της μονάδας με αποτέλεσμα την δημιουργία διαφορετικών χωρικών ποιοτήτων, κατωφλιών, μεταβάσεων, ανοιχτών-κλειστών χώρων ανάλογα με τη διάθεση του χρήστη, την εποχή και τις καιρικές συνθήκες, τον προσανατολισμό και τις θεάσεις, την μικρή ή μεγάλη περίοδο παραμονής του ή και ακόμα το πλήθος των χρηστών που καλείται να φιλοξενήσει.

Πού ακριβώς θα μπορούσε να εγκαταστήσει κανείς μια τέτοια μονάδα;

Μια τέτοια λύση που αφορά σε μεγάλο βαθμό σε μεγάλες πυκνοκατοικημένες πόλεις, όπως η πόλη της Αθήνας, θα προϋπέθετε ότι τέτοιες δομές θα μπορούσαν να τοποθετηθούν στα δώματα της ήδη υπάρχουσας αρχιτεκτονικής. Η ιδέα θα μπορούσε να έχει εφαρμογή όχι στις κεντρικές περιοχές ή στις «περιοχές προβολής» της πόλης, αλλά σε αυτό που αποτελεί τη μάζα της Αθήνας, την Αθήνα της πολυκατοικίας. Αυτό το κομμάτι που φαίνεται να ανθίσταται σε οποιοδήποτε ισχυρό αρχιτεκτονικό σχεδιασμό ή και ακόμα που δεν φαίνεται να ενδιαφέρει ιδιαίτερα τον σχεδιασμό. Περιοχές χωρίς χωρικές ποιότητες που δεν αναπτύσσονται, δεν είναι αποδεκτές ή που συχνά απλά αγνοούνται. Η πρακτική του *m_gh*, αποτελείται από πολύμορφες καταστάσεις οι οποίες διαδραματίζονται εντός της επιρροής του δημοσίου-κοινόχρηστου χώρου. Είναι παρεμβάσεις που παρέχουν περιστασιακές τομές, κοψίματα στην καθημερινή εκλογικευμένη λειτουργία της κοινωνίας. Συμβαίνουν εκεί όπου κάποιος ανεβαίνει για να απλώσει τα ρούχα του.

Μια τέτοια μονάδα κατοίκησης απευθύνεται:

_ Στον άνθρωπο που βρίσκεται εν κινήσει για χρόνια και υποχρεώνεται να αλλάζει τη μια προσωρινή διεύθυνση με μια άλλη (π.χ. μετακινούμενο ανώτερο στελεχιακό δυναμικό των επιχειρήσεων), απαντώντας στο αίτημα του καπιταλιστικού περιβάλλοντος για: ευελιξία, ελαχιστοποίηση κόστους κατοίκησης και χρόνου μετάβασης στην εργασία, αποξένωσης / αφοσίωσης στην εργασία, αφομοίωση της ιδιωτικότητας στην εργασία και άμβλυνση του διαχωρισμού της).

_ Απευθύνεται στον χρήστη καταναλωτή, που πασχίζει να ξεχωρίσει κοινωνικά από τη μάζα. Σ' αυτόν που θέλει να προσδώσει μια κατ' αναλογία πατίνα πρωτοπορίας και να επενδύσει με το απαραίτητο στους καιρούς μας «κριτικό» πνεύμα σε έναν μεταμοντέρνο τρόπο κατοίκησης. Στον «πρωτοπόρο» καταναλωτή, που εξαντλείται στο θέαμα, στο φетиχισμό του εμπορεύματος «κατοικία» και κατ' επέκταση του τρόπου ζωής (ένας πραγματικά ειρωνικός τρόπος να προσεγγίσει κανείς τη ζωή).

_ Τέλος, απευθύνεται στον χρήστη για στον οποίον αναφέρεται η παρούσα εργασία. Σε αυτόν που θέλει να βιώσει έναν εναλλακτικό τύπο κατοίκησης και ξέρει να χρησιμοποιεί τη μονάδα ανάλογα με τη δική του προσωπικότητα, φαντασία, επιθυμία και σύμφωνα με τους περιορισμούς και τις δυνατότητες που ο σχεδιαστής έχει πρωταρχικά θέσει. Σε αυτόν που θέλει να βιώσει την εμπειρία ενός διαφορετικού παιχνιδιού. Ένα παιχνίδι που έχει διαφορετική κάθε φορά πορεία, τροπή και τέλος. Ένα παιχνίδι μέσα από το οποίο χρήστης και κατοικία,

υποκείμενο και αντικείμενο γίνονται ένα. Ένας τύπος κατοίκησης μέσα από τον οποίο ο χρήστης δημιουργεί αλλά και δημιουργείται. Απευθύνεται τελικά σε αυτόν που κατανοεί ότι η χρήση των χώρων είναι το ζητούμενο που οφείλει να προηγείται και όχι να έπεται της κατασκευής τους.

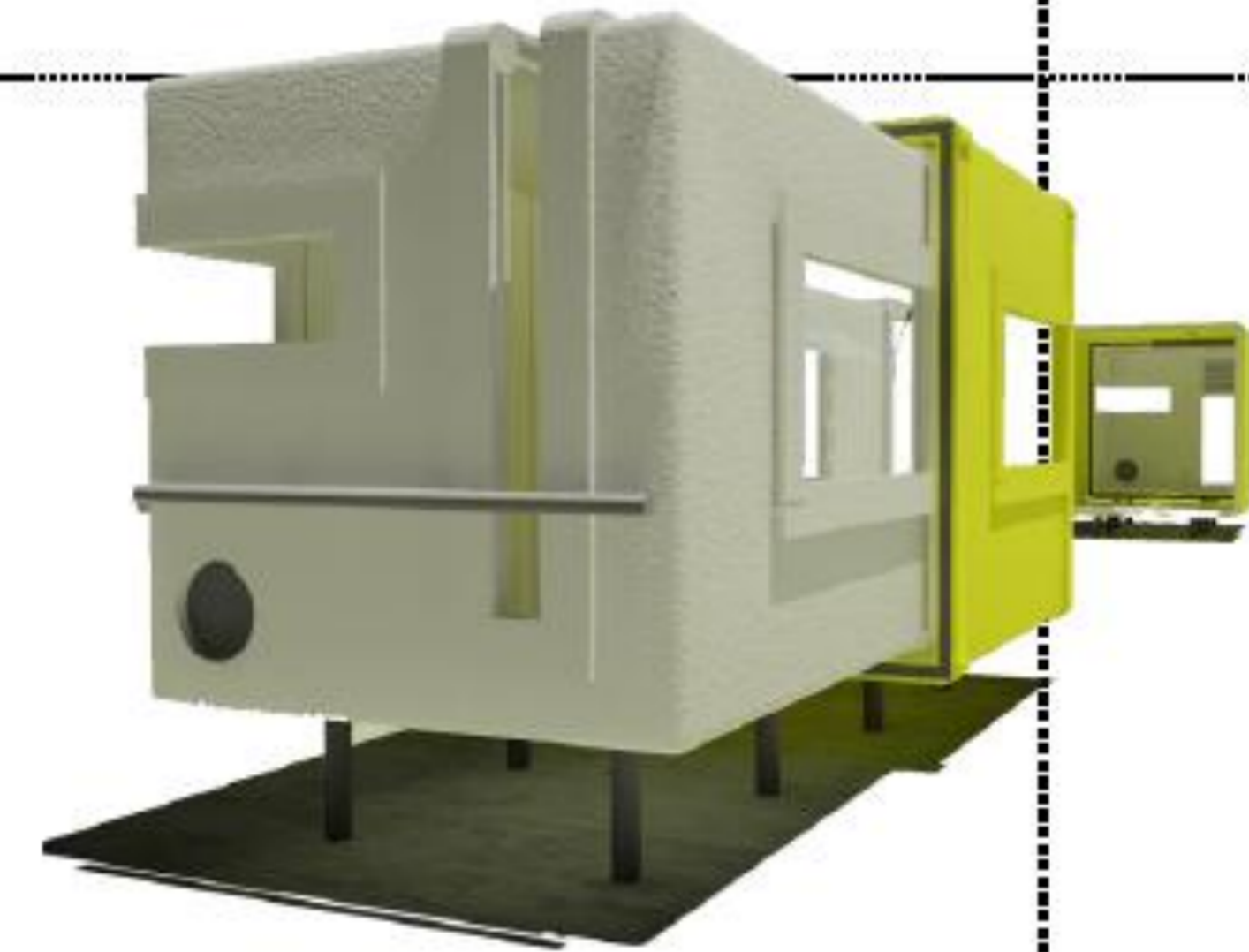
Κρίνω απαραίτητη την παραπάνω διάκριση, γιατί πρόκειται για τρεις εντελώς διαφορετικές κατηγορίες νομάδων με αντιφατικές και αντικρουόμενες προσλαμβάνουσες. Και επιπλέον, για να ξεκαθαρίσω την δική μου θέση όσον αφορά τον χρήστη για τον οποίο προορίζω το **m_gh**.

Σε μας απομένει να επιλέξουμε την αντίληψη που θεωρούμε σωστή. Αν θέλουμε να διατηρήσουμε ζωντανή την όποια ελπίδα απελευθέρωσης οφείλουμε, με κάθε τρόπο, να ξεπεράσουμε την εποχή της σύγχυσης.

Γιατί να επιλέξει κανείς αυτόν τον τύπο κατοίκησης;

Το βασικό κίνητρο είναι αυτό της βιωματικής εμπειρίας. Είναι ένας διαφορετικός τύπος κατοίκησης στα όρια της πόλης. Ωστόσο, ένα από τα κίνητρα θα μπορούσε να είναι και οικονομικό, καθώς η αχρησιμοποίητη ακίνητη περιουσία των δωματίων στα αστικά κέντρα παραχωρείται άμεσα και σε σχετικά πολύ χαμηλό κόστος με τη σύμφωνη γνώμη όλων των ενοίκων, όπως προβλέπεται από τον αστικό νομικό κώδικα για τους κοινόχρηστους χώρους μιας πολυκατοικίας. Έτσι, σε ένα δεδομένο δώμα μπορεί να μεταφέρει την κατοικία του ο χρήστης-ιδιοκτήτης, ή να νοικιάσει μια ήδη εγκατεστημένη μονάδα ο χρήστης-ενοικιαστής. Και τα δύο σενάρια είναι πιθανά...

Πώς προσεγγίζεται η έννοια του αστικού δώματος;

Προσπαθώντας να μελετήσει κανείς τα φαινόμενα που σχετίζονται με το χώρο πάνω από την πόλη, έρχεται αντιμέτωπος με την πρωταρχική ανάγκη διατύπωσης ενός είδους ορισμού αυτού του χώρου και με μια σειρά από βασικά ερωτήματα:

Ποια είναι τα βασικά του γνωρίσματα; Υπάρχει κάτι ουσιαστικό που τον διαφοροποιεί από την υπόλοιπη πόλη και που δημιουργεί την ανάγκη να μελετηθεί ξεχωριστά από αυτήν; Σε κάθε περίπτωση, ποια είναι τα χαρακτηριστικά της σχέσης της πόλης με αυτό που βρίσκεται πάνω από αυτή; Σίγουρο είναι, πάντως, πως ο χώρος αυτός υπάρχει, ακόμη κι αν τις περισσότερες φορές δεν είναι ορατός ή τουλάχιστον συνειδητός στους περισσότερους από εμάς, τους «αναγνώστες της πόλης από το επίπεδο του δρόμου». Βασικό χαρακτηριστικό αυτού του χώρου είναι η συνέχεια. Πάνω σ' αυτό το στρώμα της πόλης (ή μήπως πάνω από αυτό;), λόγω της σχεδόν αποκλειστικής χρήσης του δώματος ως τρόπου επίστεψης των κτιρίων, της εφαρμογής σε μεγάλο βαθμό του συνεχούς συστήματος δόμησης και της μεγάλης πυκνότητας, δημιουργείται ένα είδος τόπου, ένα νέο έδαφος στα περίπου +25 μέτρα. Ο τόπος αυτός είναι δομικά εξαρτημένος από τον υποκείμενο οργανισμό της πόλης και η παρουσία της τελευταίας αποτελεί προϋπόθεση για την ύπαρξή του. Αποτελεί το άνω όριο της πόλης, αλλά παρόλα αυτά διαφοροποιείται έντονα από αυτή.

Σε μια πρώτη προσέγγιση πάνω από την πόλη βασικό στοιχείο αποτελεί η ανάλυση του βλέμματος ως κυρίαρχου μέσου για τον προσδιορισμό στο χώρο. Ενώ την πόλη τη βιώνει κανείς μέσα από τη φυσική κίνηση, στο χώρο του δώματος αυτή, αν και μπορεί να πραγματοποιηθεί, έρχεται σε δεύτερη μοίρα: η ανάγνωση του χώρου και της πόλης γίνεται μέσα από το βλέμμα. Ο χώρος του αστικού δώματος ενδείκνυται για μια διαφορετική βιωματική ανάγνωση της πόλης, μια ποιητική και μυθική εμπειρία του χώρου. Ο τόπος των αστικών δωματίων μπορεί να χαρακτηριστεί ουσιαστικά ως ενδιάμεσος χώρος. Χώρος που βρίσκεται ανάμεσα σε δύο καταστάσεις. Από τη μία η δυνατότητα του βλέμματος να διαβάσει συνολικά το τοπίο και να φτάσει μακριά δίνει την αίσθηση ενός άπειρου και συνεχούς χώρου. Από την άλλη στιγμή, οι φυσικές δομές της πόλης πάνω στις οποίες μπορεί ο επισκέπτης να κινηθεί είναι πεπερασμένες. Μπορεί ωστόσο να κινηθεί κανείς με έναν διαφορετικό τρόπο, με αυτό του βλέμματος και της σκέψης.

Βασικό λοιπόν στοιχείο του τόπου αυτού αποτελεί η θέα που προσδιορίζει τα πλαίσια του χώρου: Τόσο η θέα του ορίζοντα και του φυσικού περιβάλλοντος που την πλαισιώνει, αλλά κυρίως μια διαφορετική οπτική της ίδιας της πόλης. Για μια αρχιτεκτονική που εμφανίζεται και εξαφανίζεται μέσα στην πόλη, γίνεται μέρος του τοπίου, του εδάφους, του δικτύου ` είναι αόρατη και όμως αναγνωρίσιμη και ταυτοποιήσιμη, παράγοντας απρόβλεπτες και αυθόρμητες διαδικασίες.

Η κάθε δομή λειτουργεί σαν αποσπασμένη μονάδα;

Ευθύς εξαρχής, ο σαφής στόχος ενός τέτοιου φαντασιωτικού, ουτοπικού προτύπου είναι να κτιστεί ένα δίκτυο «πόλη με πόλη» για μια παροδική διαβίωση. Σε αυτό το δίκτυο μετέχουν όλες οι τοπικά διασπασμένες μονάδες που διασυνδέονται ψηφιακά, και όλοι οι αόρατοι άξονες που συνδέουν τις μονάδες αυτές μεταξύ τους. Είναι ένα δίκτυο που θα μπορούσε κάλλιστα να παραλληλιστεί με το οδικό, με τη διαφορά ότι αφενός συμβαίνει σε ένα επίπεδο πάνω από την πόλη και αφετέρου ότι οι μονάδες δεν μεταφέρονται με τροχούς, αλλά με ελικόπτερα.

Πώς θα ήταν άραγε η ζωή στις ταρατσες της Αθήνας;

Μια κατοίκηση στα όρια της πόλης. Μια επιλογή να κατοικείς τον κόσμο διαφορετικά σ' ένα μέρος όπου οι γείτονες σου πετάνε. Ένα μέσο για να απομακρύνεσαι από την πραγματικότητα, να ανυψώνεσαι στη θέα της πόλης. Ένα μέρος για να συγκεντρώνεσαι, να δημιουργείς, να διαβάζεις, να δουλεύεις. Ένα όνειρο για να ανανεώνεις τα συναισθήματά σου, τις αισθήσεις σου, να μοιράζεσαι τη ζωή σου με τους φίλους σου. Ένα καταφύγιο για να αποσύρεσαι, να χαλαρώνεις, να ξεκινάς, να καταλήγεις. Θα αποτελεί έναν χώρο που θα σε κάνει να ονειρεύεσαι καλύτερα από πάσης φύσεως τεχνητούς παραδείσους, ένα σπίτι όπου δεν θα μπορείς παρά να ερωτεύεσαι, θα μπορείς να επισκεφτείς μέρη που θα θέλγουν ακαταμάχητα τους ταξιδιώτες. Φαντάσου τις ατέλειωτες πιθανότητες του να ζεις όποια στιγμή θελήσεις σε όποια ταρατσα θελήσεις!

Όχι αποκλειστικά! Το **m_gh** ανακαλύπτει ένα διαφορετικό τύπο χρήσης του συλλογικού, αστικού χώρου, στηριζόμενου σε μια ανακυκλώσιμη εκμετάλλευση του χώρου και των παροχών, και μια αυθόρμητη, λειτουργική και non-fixed κινητικότητα.

Συνεπώς μπορεί να εγκατασταθεί στα δώματα και στους ακάλυπτους χώρους των πολυκατοικιών, στις πλατείες και στα πάρκα της πόλης αλλά και σε οποιαδήποτε τοποθεσία θελήσει ο κάτοικος- χρήστης αφού παρέχει την δυνατότητα μεταφοράς της, στην πόλη ή στα προάστια, στην πρωτεύουσα ή στην επαρχία, στο βουνό ή στη θάλασσα, για έναν οποτεδήποτε, οπουδήποτε παρόντα πληθυσμό!

Κάποιες από αυτές τις παρεμβάσεις του **m_gh** υπάρχουν μόνο σε σχέση με ένα συγκεκριμένο τόπο, άλλες μπορούν να επανατοποθετηθούν και να επαναλειτουργήσουν σε αυστηρά παρόμοιες συνθήκες. Άλλες μπορούν να ρυθμιστούν έτσι ώστε να λειτουργήσουν σε διαφορετικές τοποθεσίες ή καταστάσεις. Κάθε δράση είναι εφήμερη μιας και από μόνη της απορρίπτει τη δοξασία κάθε εγκαθίδρυσης.

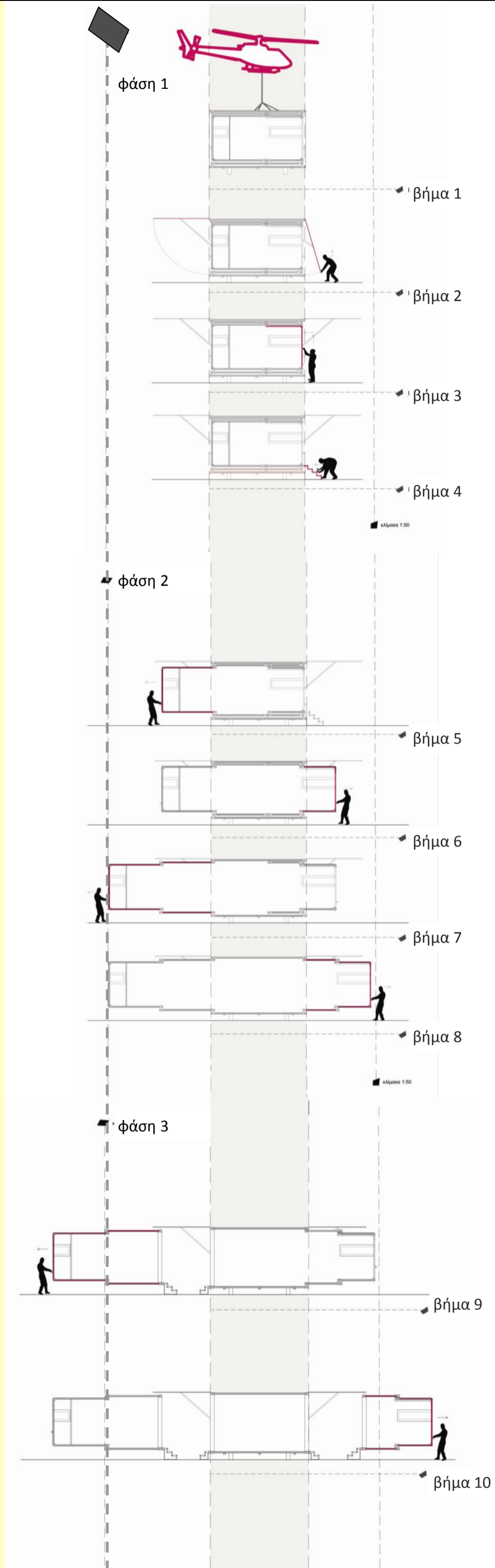
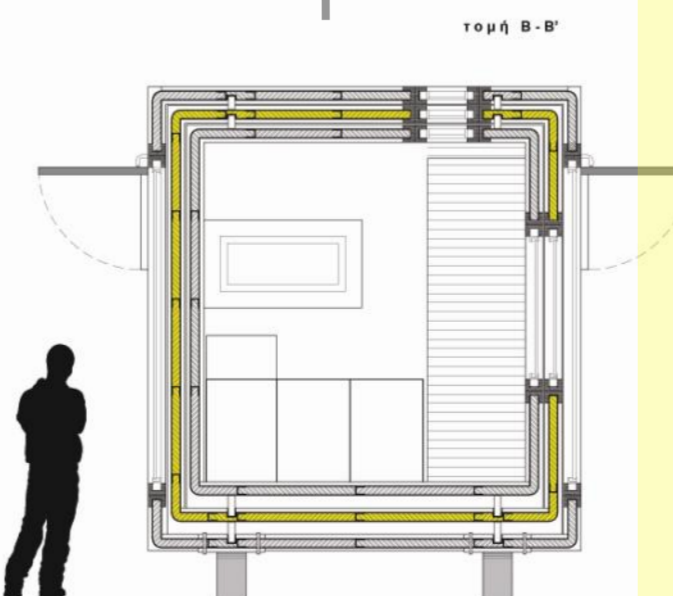
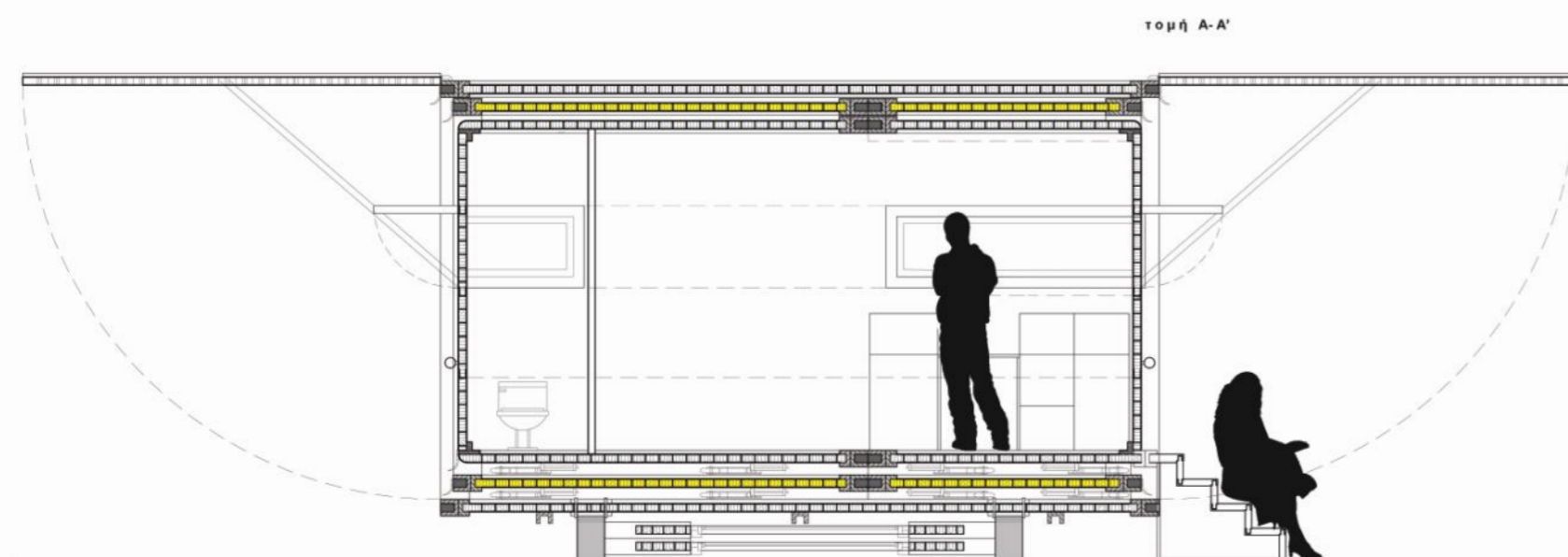

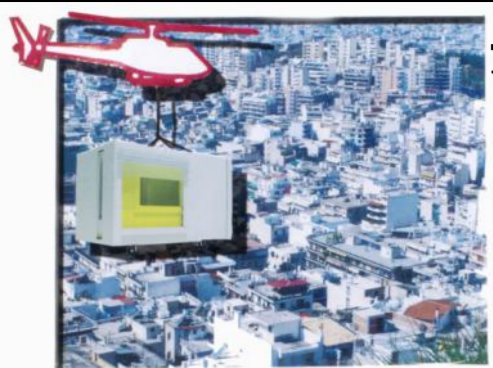
micro_glocal house

m_gh

when **glo**bal becomes **loca**l

Η μονάδα αυτή εισβάλλει στα αστικά κέντρα και ανεβαίνει στα δώματα της ήδη υπάρχουσας αρχιτεκτονικής, μπερδεύει τους κώδικες, ανακατεύει παροδικά και μεταφράζει ελεύθερα τις παραδοσιακές ιδέες του πώς συνίσταται ο **δημόσιος** και ο **ιδιωτικός χώρος**. Αναπτύσσεται σε μέρη χωρίς χωρικές ποιότητες, μέρη εγκαταλελειμμένα από την πόλη που δεν είναι αποδεκτά ή που συχνά απλά αγνοούνται. Συμβαίνει εκεί όπου κάποιος ανεβαίνει για να απλώσει τα ρούχα του. Βασίζεται σε μια ανακυκλώσιμη εκμετάλλευση του χώρου και των παροχών του και σε μια **ευέλικτη κινητικότητα**. Η κινητικότητα αυτή έγκειται τόσο στην μετακίνηση αυτής της ίδιας μονάδας από δώμα σε δώμα μέσω ελικοπτέρου, όσο και στην **μεταβλητότητα** της γεωμετρίας και των **χωρικών ποιοτήτων** με την παρέμβαση του χρήστη. Είναι μια πειραματική μονάδα κατοίκησης και δεν απευθύνεται σε μαζική κατοίκηση ή καταστάσεις κρίσης και εκτάκτου ανάγκης. Προορίζεται αποκλειστικά στο να εκδιπλωθούν όλες οι πτυχές της **ανθρώπινης δημιουργικότητας** και να πολλαπλασιάσει τις παιγνιακές τάσεις που είναι αναπόσπαστα στοιχεία της ψυχονοητικής ιδιοσυστασίας. Είναι ένα βιομηχανικό προϊόν που προορίζεται να βγει σε μαζική παραγωγή, συνεπώς ανήκει στη σφαίρα του βιομηχανικού σχεδιασμού. Ευθύς εξαρχής ο σαφής στόχος ενός τέτοιου φαντασιωτικού, ουτοπικού προτύπου είναι η δημιουργία ενός δικτύου πάνω από την/στην πόλη, και πόλη με πόλη για μια παροδική διαβίωση. Το δίκτυο αυτό είναι αόρατο, και όμως αναγνωρίσιμο και ταυτοποιήσιμο, παράγοντας απρόβλεπτες διαδικασίες και αυθόρμητα σενάρια κατοίκησης.

travelling...

Η μονάδα που σχεδιάζεται είναι μεταφερόμενη, συνεπώς μπορεί να εγκατασταθεί στα δώματα και στους ακάλυπτους χώρους των πολυκατοικιών, στις πλατείες και στα πάρκα της πόλης αλλά και σε οποιαδήποτε τοποθεσία θελήσει ο κάτοικος- χρήστης αφού παρέχει την δυνατότητα μεταφοράς της, στην πόλη ή στα προάστια, στην πρωτεύουσα ή στην επαρχία, στο βουνό ή στη θάλασσα, για έναν οποτεδήποτε, οπουδήποτε παρόντα πληθυσμό!

london

Κάποιες από αυτές τις παρεμβάσεις της κατοικίας αυτής υπάρχουν μόνο σε σχέση με ένα συγκεκριμένο τόπο, άλλες μπορούν να επανατοποθετηθούν και να επαναλειτουργήσουν σε αυστηρά παρόμοιες συνθήκες. Άλλες μπορούν να ρυθμιστούν έτσι ώστε να λειτουργήσουν σε διαφορετικές τοποθεσίες ή καταστάσεις. **Κάθε δράση είναι εφήμερη** μιας και από μόνη της απορρίπτει τη δοξασία κάθε εγκαθίδρυσης. Η βασική ιδέα του σχεδιασμού είναι η δημιουργία ενός κελύφους από fiberglass που θα μπορεί να συρρικνώνεται και να αναπτύσσεται εύκολα με μια απλή κίνηση του χρήστη.

vienna

Η μονάδα πρέπει να λειτουργεί σε **όλες τις πιθανές φάσεις** και να εξυπηρετεί τις βασικές ανάγκες του **εκάστοτε χρήστη**.

thailand

micro_glocal house

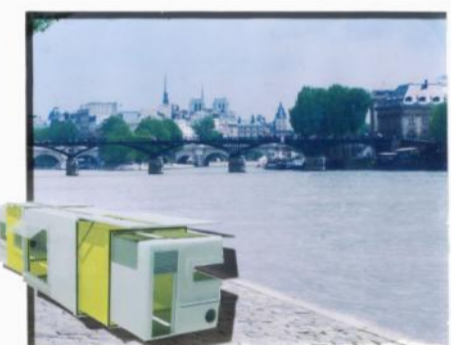
m_gh

when **global** becomes **local**

london

paris

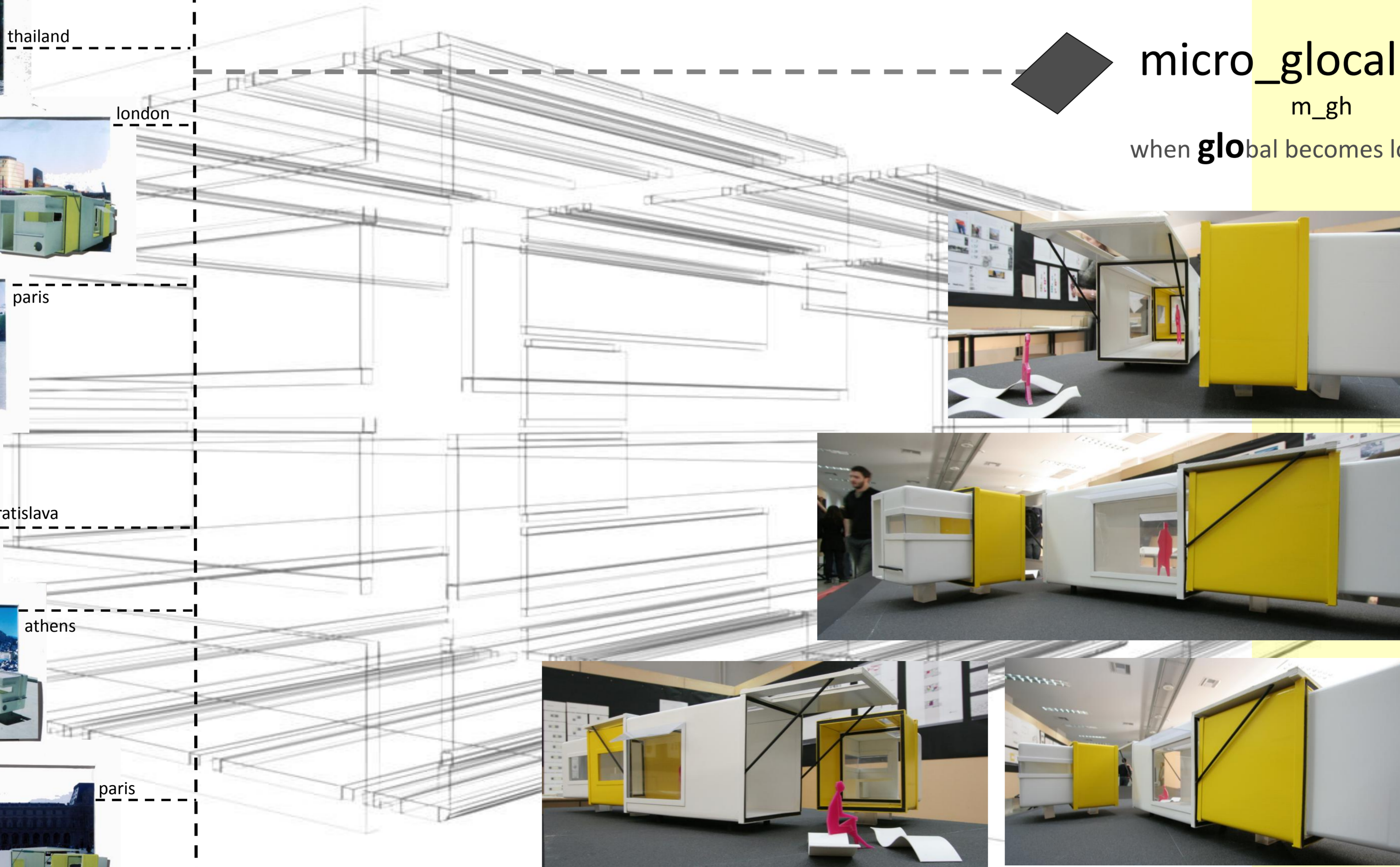
bratislava

athens

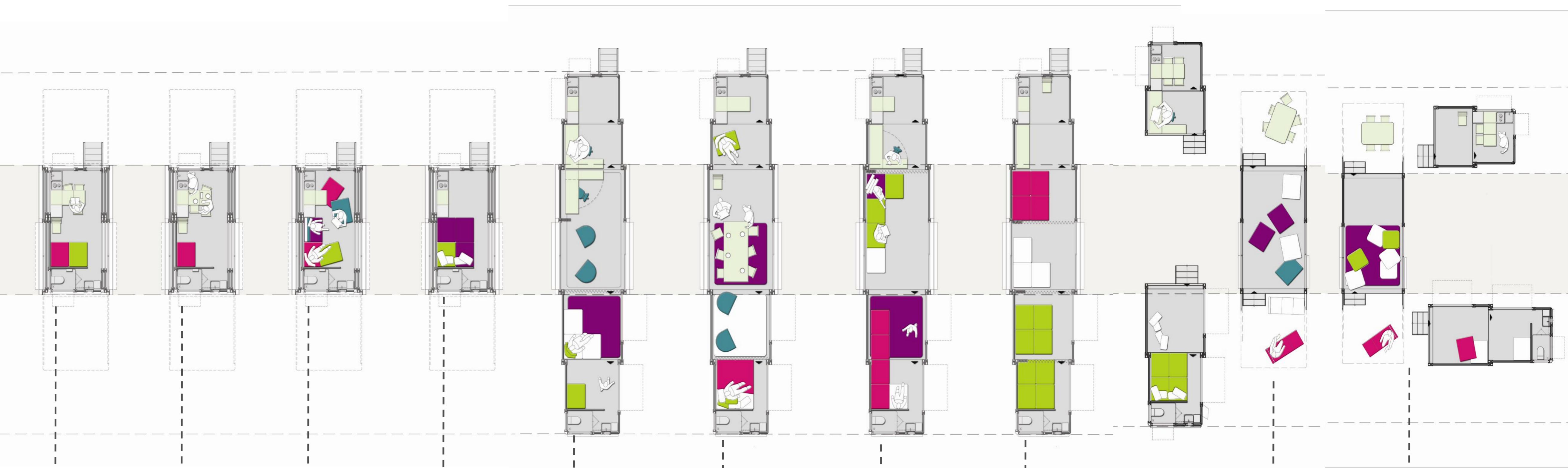

paris

σενάρια κατοίκησης

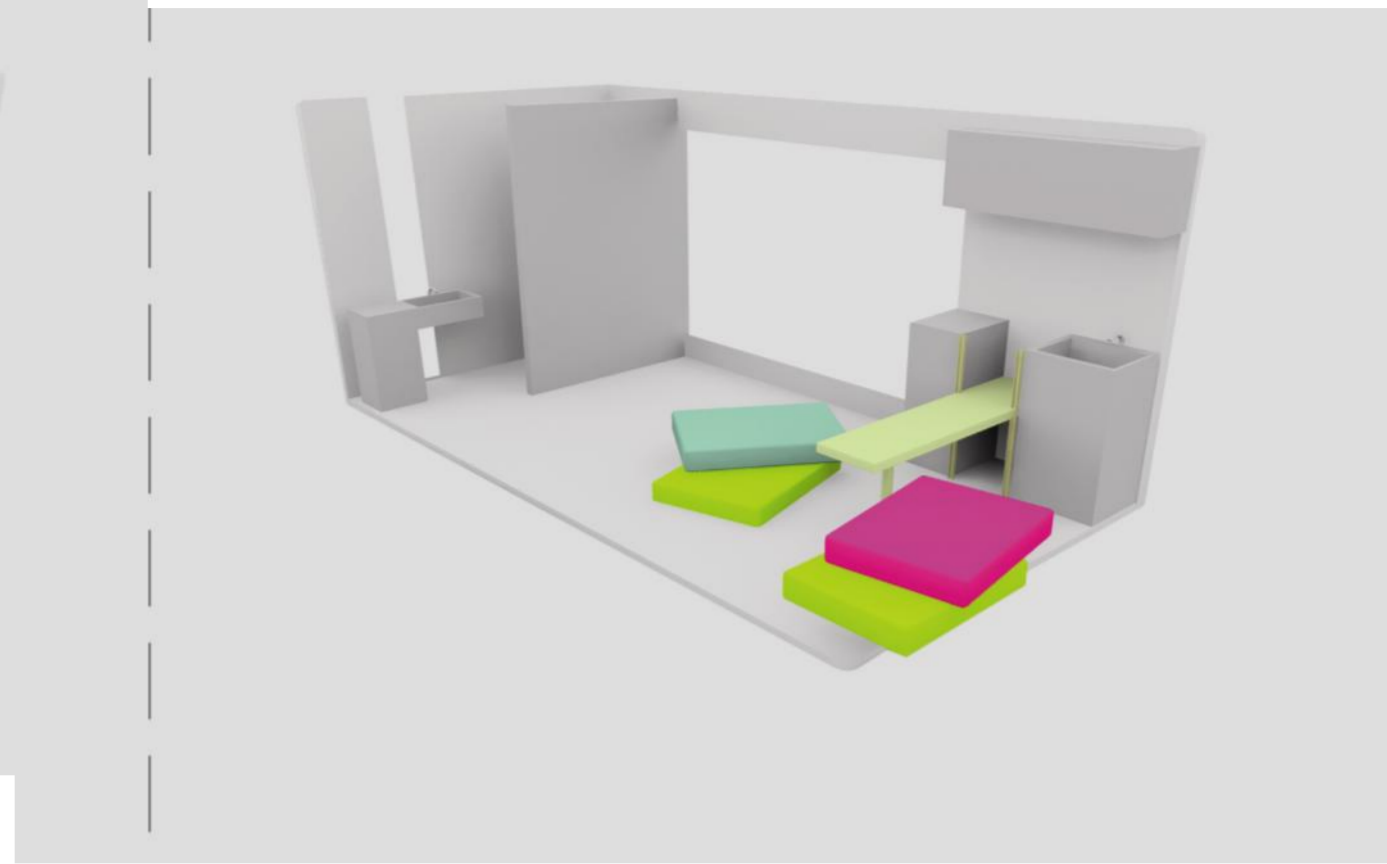
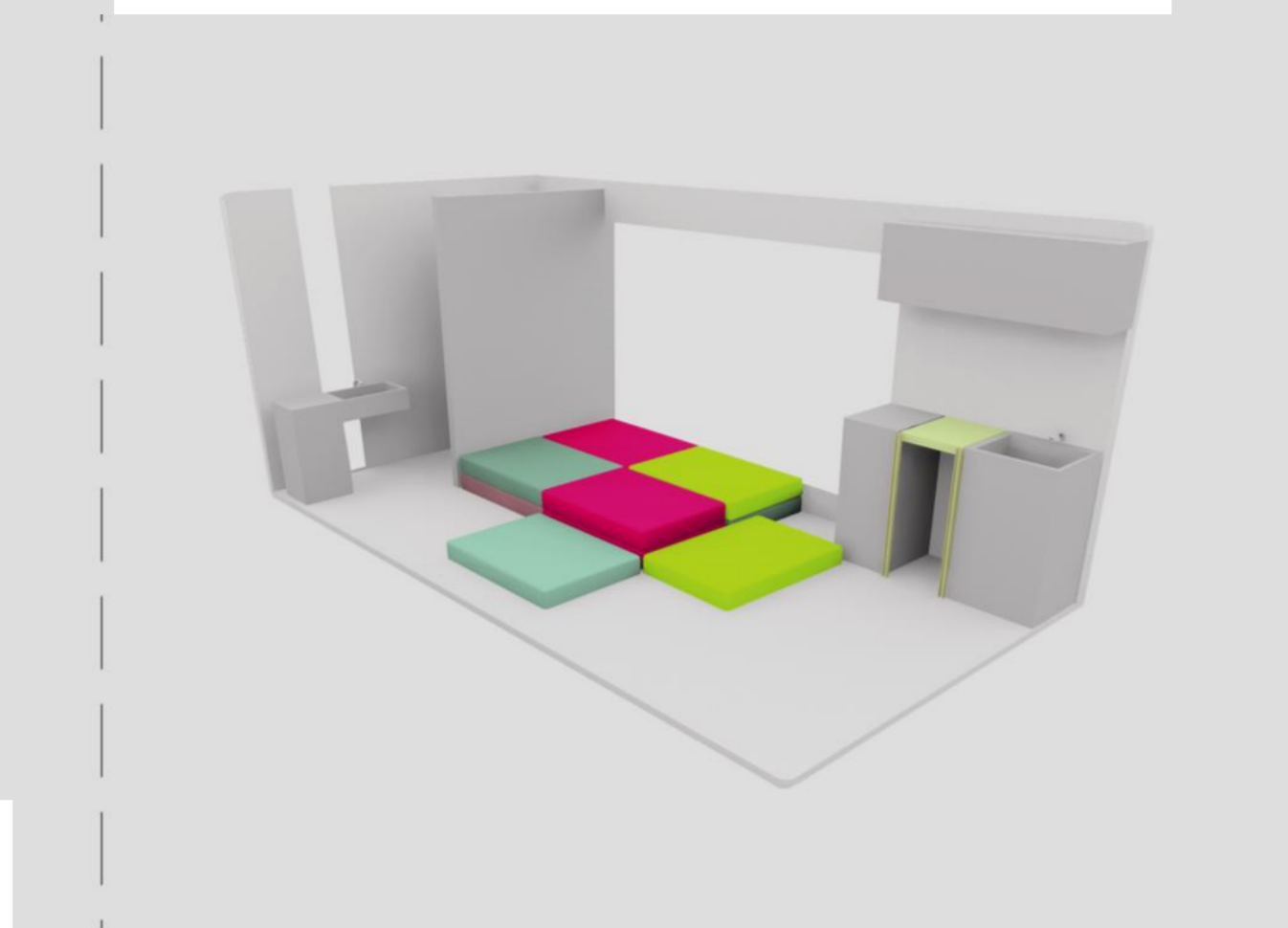
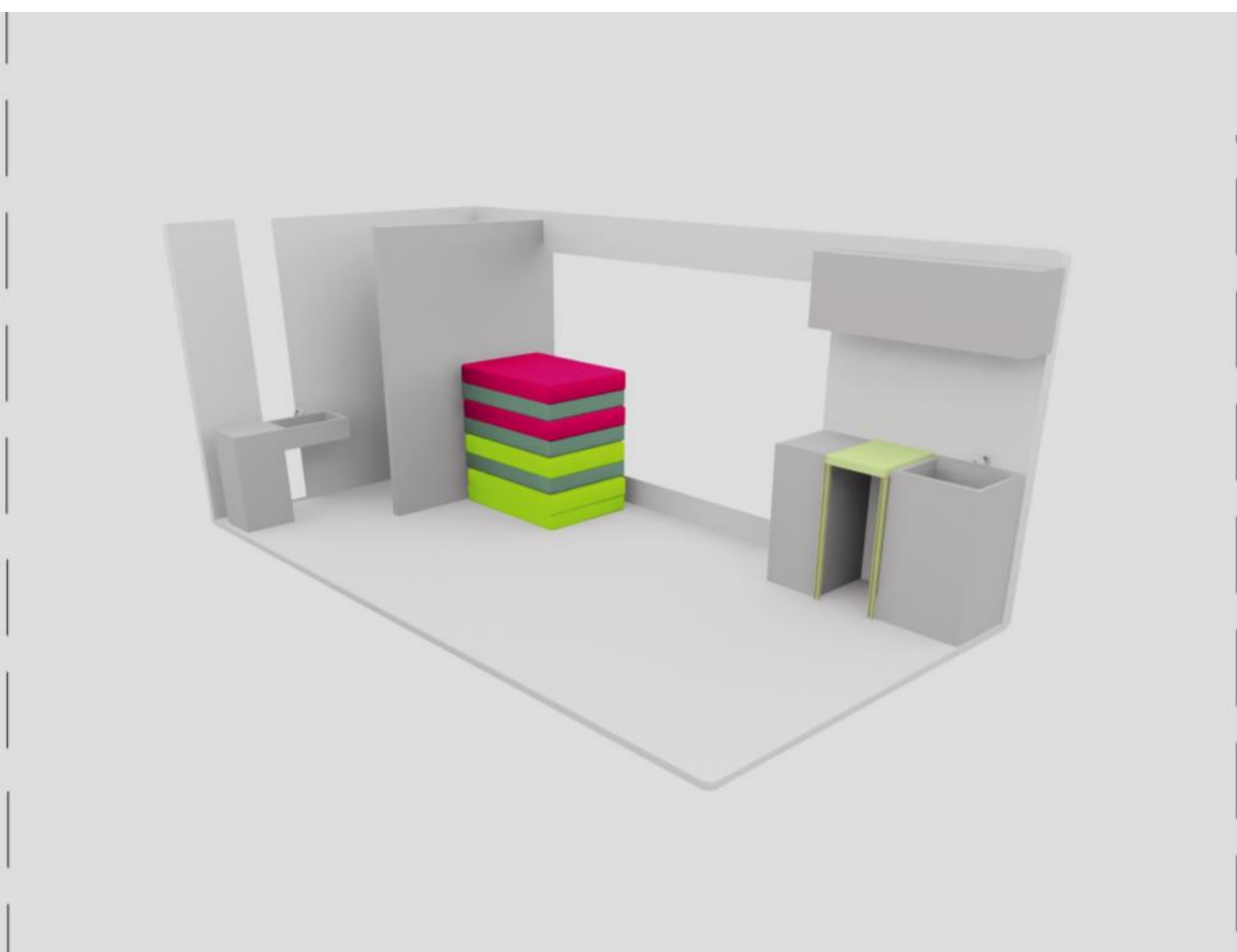

■ διαβάζω...

■ μαγειρεύουμε...

■ φιλοξενώ φίλους για ύπνο...

όταν νυστάζω,
όλο το σπίτι μετατρέπεται σε κρεβάτι...

